

החברותא

בס"ד ערש"ק פר' אחרי כ"ד ניסן תשפ"ד

החברותא בטאן פנימי לחברים גליון מס' 733

פנינים יקרים במעלת ספירת העומר

ימי הספירה מיועדים לתיקון הנפש וכל יום מימי הספירה נותן "הארה" לאדם לתקנו. (חידושי הרי"ם)

כשכל שהאדם מקדש עצמו בימי הספירה הוא מקבל הארה מעשרת הדברות, וככל שמתקדש יותר ויותר כך מקבל הארה יותר גדולה והשפעה וכח רוחני יותר גדול, והכל תלוי בהכנת האדם לקראת חג השבועות.

מי שמגיע טהור ליום של חג השבועות ולא הפסיק ולא החסיר שום יום מלספור ספירת העומר, אז כשמגיע ללילה הגדול של חג השבועות צריך לעסוק בתורה ולהתחבר עמה לשמור את המהרה העליונה שמגיע עליו בזה הלילה ונטהר על ידה.

יזהר מאד בימי הספירה מן הכעס ומן הקטטה ומן המחלוקת מבית ומבחוץ, ויראה בימים אלו אותות אהבה ורעות הן לבני ביתו והן לאנשים אחרים, וצריך ליזהר ביותר בעבודת ה' בתורה ובמצוות. (בן איש חי)

כשיצאו ממצרים היינו מטהרים בימים אלו לקבל התורה הקדושה, וכשם שבימים ההם על ידי התעוררות ישראל להיטהר, ממרום שלח שפע קדוש להיות עזרם ומגינם בן עתה אם ישים לבו ויקיץ מתרדמת יצרו ויהיה לו לעזר כי הבא להיטהר מסייעים אותו ומה גם ימים אלה מסוגלים לזה העת שהגיעו אבותינו להטהר.

מי ששומר את ימי ספירת העומר וחג השבועות אין צריך לבא במשפט בראש השנה, כי אין דנים בר"ה אלא לאותם שלא לקחו את המאכל של הרפואה (קרי מצה) בפסח, כלומר שלא למדו תורה שהיא רפואה לנפש בשביל המאכל אחר שהיא החמץ דהיינו שאכלו מתאוות יצר הרע, וע"י שנהנו מתאוות יצר הרע הגבירו כוחו שיבוא לקטרג ולהלשין עליהם בראש השנה שהוא החמץ-השטן העולה ומקטרג, ומי שנהנה בפסח ובימי הספירה מועיל לו שיהיה נשמר כל השנה.

בליל הסדר ובימי חג המצות מתעסקים בזהירות מאכילת חמץ ובהירות מצה בכוונה ובהירות המיוחדת שניים אלו יוצרים את הכוחות להזהר מכל חטא במשך השנה ולהתחבר לאהבת התורה ולקיום המצוות.

אנו מונים ימים ושבועות כי בכל יום הוציא אותו הקב"ה מכה טומאה אחד וכנגדו מביא אותנו לכח טהרה עד שבחג השבועות נמצאים בהארת שער החמישים של הקדושה. (זה"ק יתרו)

חודש אייר מסוגל לרפואה (אייר ר"ת אני ה' רופאך), בחודש זה התחיל המן לרדת שהוא לחם אבירים הנבלע באברים ולא נגרמו ממנו שום חולי ומחלות, כך נשאר טבוע לדורות על החדש שמסוגל לרפואה. (בני יששכר)

ימי ספירת העומר חשובים וקדושים כימי חול המועד.

פסח וימי ספירת העומר הם השורש לכל ימות השנה בדרך שבה הולך בימים מוליכין אותו בכל ימות השנה (הרש"ש)

מובא בשם האריז"ל שכל מהלך חייו של האדם תלויים בימי הספירה הקדושים, ולכן יש להשמר שלא לבטל תורה בזמנים אלו כדי שיהיו שבע שבתות תמימות

זה המציאות בכל השנה מקבל האדם את תמימותו מימי הספירה אף שאין אנו יודעים באיזה אופן מגיע ההשפעה אל הפועל. (חתם סופר)

שיחת קודש ממורנו ורבנו זיע"א

פאשק שיחת הרא"ש זיע"א אונזא' שביע' על פסח תשל"ז ה'בא לזכאס ע"י א.א.א.

מ"ה' הוא האלקים" שפעל באמצעותו את הפעולה הזו, רק יש לו סיפוק מעצמו, ממה שהוא עשה את הפעולה ועשה דבר גדול. והוא מדבר בשבח עצמו. הוא לא אומר ח"ו שהרבש"ע לא עזר, אבל זה בעצמו הגאון לומר שהוא עשה והרבש"ע עזר לו.

כמו שליוצאי מצרים הראה הרבש"ע באתערותא דלעילא: ראו, אתם שקועים במ"ט שערי טומאה, ואני מוציא אתכם. הם היו שקועים כ"כ בטומאה עד שכמעט טבעו בה - אם לא היו מכירים כי "ה' הוא האלקים" היו נשארים תקועים שם - ואז הקב"ה האיר להם באתערותא דלעילא להכיר ש"הקב"ה מצילנו מידם". ועי"ז הוא הוציא אותם ממצרים, ועוד היה להם את הזכות שמהם יצא "נעשה ונשמע". גם עכשיו זוהי הדרך להשיג אותו. אחרי שקיבלנו את התורה אנו צריכים לקיים אותה, ולקיים מה שדוד המלך אמר זה קיום התורה - "בהמות", אבל "הייתי עמך". כמו בהמה שחורשת ואין לה מזה כלום, גם לא הרגשה שהיא מעשֶׁקֶת את בעליה, כך צריך להיות האדם בשעה שהוא מתייגע ועובד על עצמו. כמו הבהמה. אפילו לא להרגיש שהוא מעשיר את אדונו.

ד

זו היא כל עבודת האדם בעולם הזה, ובגלל שאין אנו עוסקים בה יש אצלנו מחלוקת, ויש קנאה ושנאת חינוך. כי את המידות הרעות הקב"ה ברא באדם כדי שמהם יכיר את מציאות הקדושה. וכאשר מתעוררת בו מידה רעה עליו להתבונן: מה הרבש"ע

הפעולה שלנו היא בדיוק כמו הבהמה שהאדון מעביד אותה בשדהו, ובכל פעולה שאנו עושים - הן בין אדם לחבירו והן בין אדם למקום - אנו צריכים להכיר "בהמות". כי מהיכן מגיע לאחד ששקוע בני שערי טומאה ללמוד ולהתפלל, אין זה אלא "הייתי עמך" - הכח העליון שמפעיל אותו. וכך הוא נוכח לדעת כי ה' הוא האלקים. כמו שבהר הכרמל כאשר היו בשיא הטומאה, בבחינה של 'נביאי הבעל', דוקא אז הם יכלו להשיג כי ה' הוא האלקים, ואז הם קיבלו את הדביקות האמיתית, כי רק מתוך שיא הטומאה ועמקי השאול שומעים כי ה' הוא האלקים, מכיון שאז אין כל מסך המבדיל. כשאדם נמצא בני שערי טומאה שלו, אין לו במה להחשיב את עצמו, ואין לו מה לספר על עצמו, אין בו אז כל יִשּׁוּת מלבד הטומאה שלו - ואז הוא נמצא בדביקות. כי כאשר הוא חי ב"בשרי", ב"וחטאתי נגדי תמיד", הוא לא צריך לחפש את הרבש"ע לא בשמים ולא בארץ, הפעולה שהוא עושה מביאה אותו ל"ה' הוא האלקים".

אולם גם בתוך הני שערי טומאה, אם יש לו שמץ של הרגשה ושל הנאה שהוא עושה איזה פעולה, זה הוא המסך המבדיל בינו ובין ה' אלקים, ושוב אין את הבחינה של "ה' הוא האלקים". מה שהוא מדבר מהרבש"ע זה לא "ה' הוא האלקים" רק מצות אנשים מלומדה. כאשר אדם נכנס בהרגל, ויוצא מהיסוד שלו, של "וחטאתי נגדי תמיד", בכל פעולה שהוא עושה אין לו סיפוק מְהֻמָּזָה -

רוצה ממני עכשיו ששלח לי את הרוגז הזה? לא בשביל שיריב עם בני אדם, ולא בשביל שינהל ויכוחים, ולא שירצה להשאר הצודק, רק בגלל שהוא שכח מהרבש"ע הוא שולח לו סיבה לעורר אותו באמצעות הרוגז - הבט מי אתה ומה אתה. ומה הוא רוצה ממנו - דביקות. שבאותה התלהבות שהוא מרוגז על השני - שישתוק. כך הוא יכיר את הני' שערי טומאה שלו. וכאשר הוא מוצא את עצמו שהוא בעל מדות רעות כאלו, ישאל את נפשו: אם כן איך אני יכול להחזיק מעמד? ויהיה מוכרח להאמין שהכל מהרבש"ע. הוא שלח לו את הרוגז כדי שידע מי הוא, והוא עצר בו שישתוק. וממילא לא יחשיב את עצמו במה ששתק ולא התרגז.

אולם כשהיבעל דברי רואה שמהסיבה הזו האדם התחזק ולא נפל, הוא לא שותק לו - הרי הוא לא מתעייף ולא נשבר כמונו - והוא מתחיל להכניס בו גאווה: ראה איך התחזקת! אולם זוהי כל תכלית הבריאה שהאדם יהיה מונח תמיד במצב שלו, וכל פעולה שנעשית על ידו לא יעשנה מצות אנשים מלומדה, רק יחיה בפחד תמידי מהסכנה שמא ישכח שהוא בני' שערי טומאה, וממילא כאשר יעשה איזה פעולה טובה יראה עין בעין שרק ע"י סיבה הוא התחזק. הגנב רואה שרק בגלל סיבה הוא לא גנב, הנואף רואה שע"י סיבה הוא לא ביצע את זממו, והרוצח רואה שע"י סיבה הוא לא הרג. למדריגה הזו הגיע דוד המלך שאמר "אין מתום בבשרי מפני זעמד", הוא בא לכזו מדריגה שעל כל מחשבה שיצאה ממנו הוא רעד שלא ישכח את "וחטאתי נגדי תמיד".

דוד המלך הגיע למדריגה העליונה של דביקות הבורא, עליו נאמר "מצאתי דוד עבדי בשמן קדשי משחתיו", והרבש"ע רצה ללמד אותו ש"אשרי אדם מפחד תמיד". כי אחר שהוא הרג את יצרו הוא סבר שהוא חי עם הרבש"ע ללא צורך בסיבה, ואינו זקוק להכיר את הני' שערי טומאה של עצמו, ובזה איבד את דביקות הבורא שכל פעולה שעושה זה רק הרחמים, ואז אמר "בחנני ונסני צרפה כליותי", ונכשל. לולי שהרבש"ע לקח ממנו את הסיבה הוא לא היה נכשל. בזה הוא למד להכיר את הני' שערי טומאה, ועי"ז הגיע לשיא המדרגה - "וחטאתי נגדי תמיד". כשיודע ש"ס ופוסקים ונותן צדקות ועושה חסד - לא זו המדרגה הגדולה. המדרגה הגדולה היא - "וחטאתי נגדי תמיד", כשאינו שוכח לרגע מהפחד של הסכנה שמא ישכח מי הוא, ואז ממילא יכיר שרק הרחמים הוא פועל את הפעולה הזו שעשה.

וזה כל האדם, שבכל מה שמתגלגל עליו הוא צריך לשמוע את הסיבה מהרבש"ע, שבגלל ששכח לרגע את מצבו שלח לו הרבש"ע תזכורת. והאדם הוא כ"כ 'אין' שחדשים לבקרים צריך להזכיר לו בכל רגע את היסוד של הני' שערי טומאה שלו כדי שיחיה בדביקות. הדביקות היא ההכרה בסיבה, ובגלל שהוא חי בני' שערי טומאה הוא רואה מעצמו שיש סיבה, ומכל פעולה שנפעלת על ידו הוא שומע שיש מְזִכָּה שבגודל רחמיו מזכה אותו בפעולות שהוא עושה.

המשך פציצים יקרים

כמו שהיה כשיצאו ישראל ממצרים שהיו מחכים ומצפים לקבלת התורה ומנו כל יום שעבר כך גם אנחנו עושים זכר לזה בהתעוררות על כל יום שעתיד לעבור עד מתן תורה. (ספר החנוך)

על ידי זה שיעשה המצוה כאשר חקק ה' מחשיב לו השי"ת כאלו עשה את כל הכוונות הרצויות.

(אור החיים)

על האדם להתבונן עד כמה גדולה מעלתה שהיא ההכנה למעמד החופה של עם ישראל עם קוב"ה והוא מאמר הכתוב וספרתם לכם, סיבת ספירה זו היא לטובתכם לטהרתכם כן יעשה בסוד ה' בכל שנה.

(מתוך אור החיים)

גם מי שאינו מרגיש בטהרת הספירה ובתועלת שבה, יאמין שנשמתו מיטהרת בהכרח מעט או הרבה ויתחזק חזק גדול, ויתחיל מחדש לגמרי.

בכל שבוע אנו קוצרים את הקליפות של השבוע ההוא, ויש להיות זריז ולכוון בברכות ולברכם ברצון טוב ובנפש חפצה, ועי"ז יזכה להשפעות העצומות, דבר זה תלוי באדם ובהשתדלותו.

(מחשף הלכן-רבי יעקב אבוחצירה)

לא כל אחד יכול לכוון בכוונות הראויות בספירה, לכן יאמר ויתקין עצמו לומר תפלת לעני כי יעטוף שאמורה על עניות הדעת, ויכניס בלבו הידיעה שהספירה הוא סוד נורא לה' ועל ידי קיום המצוה עושה תקונים נפלאים, ויתפלל שיהא חשוב מצוה זו לפני הבורא יתברך כאלו כוון בכל הכוונות שכוונו אנשי כנסת הגדולה.

(יסוד ושושן העבודה)

יאמר לשם יחוד... ויברך בשמחה עצומה וישמח בעת עשיית המצוה ועיקר הברכה והכוונה שיבנה ביהמ"ק במהרה כדי שיטהר נפשות בית ישראל מזהמתם.

(על פי האריז"ל)

על ימי הספירה נאמר יודע ה' ימי תמימים ודרשום חז"ל שכשם שהם תמימים כך שנותיהם תמימים, והיינו שמשלים את שנותיהם, כשהם עושים את רצונו של מקום, לכן צריכים להדבק בהשי"ת בימים אלו, והם הכנה לכל השנה עי"ש.

(שפת אמת אמור תרמד)

ידוע שנחלקו בגמרא מתי הוא ראש השנה יש דעה שבתשרי ויש דעה שבניסן, שני הפירושים הם אמת שבניסן הוא ר"ה למלכי ישראל ואילו בתשרי הוא ר"ה בדין בבחינת יראה וניסן הוא ר"ה בחסד בבחינת אהבה, ולכן אמרה תורה החודש הוא לכם שאמנם תשרי הוא זמן המשפט, אבל יש משפט פנימי המיוחס להשי"ת בעצמו שהוא ניסן, הזמן שנהפך משעבוד עד שהיו מוכנים לקבלת התורה ממילא גם הזמן מסייע להיות מושפעים לתיקונים בעזרתו יתברך.

וספרתם לכם ממחרת השבת וגו' (ויקרא כג, טו) רש"י מסביר שהכוונה ממחרת יום טוב שהוא יום הראשון של חג הפסח. שואלים העולם מדוע נקרא יום א' דפסח בשם שבת ובמיוחד כאשר לשון זה גרם להטעות את הצדוקים לומר שמחרת השבת הכוונה למחרת היום השביעי הנקרא שבת. אפ"ל על פי המובא בספר החנוך

(מצוה כא) שזכר יציאת מצרים הוא לנו אות ומופת גמור בחידוש העולם עכ"ל עי"ש וכן הוא ברמב"ן נמצא שיציאת מצרים נותן חיזוק על ימי בראשית המתחדשת בכל עת. ע"כ תוכן דברי ספר יגיה אור. לפי"ז יובן שמחרת יציאת מצרים שיש בה חיזוק בהכרה כי ה' הוא האלקים אין עוד מלבדו לו יאה להתחיל בספירת חמשים היום לקראת קבלת התורה.

שבע שבתות תמימות (ויקרא כג, טז) כדי שיהיה תמימות יצטרך קודם בעצמו להיות תמים כמו שנאמר (דברים יח, יג) תמים תהיה עם ה' אלקיך.

(חרושי הרי"ם)

יו"ל ע"י מערכת החברותא רח' עדני 3 ירושלים 91050

פקס: 02 - 5829688 02 - 5325477

ניתן לקבל במייל: av5829688@gmail.com ת.ד. 5080 ירושלים

לעילוי נשמת מוה"ר ר' אשר ב"ר אריה מרדכי זצ"ל זי"ע

